

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: V. H. N.**, IČ: ..., se sídlem ve Š., ul. B. Č. č. p. 646, PSČ ..., zastoupeného JUDr. Ivem Jelínkem, advokátem se sídlem v Děčíně, ul. Fügnerova č. p. 812/2, PSČ 405 02, proti **žalovanému: G e n e r á l n í m u ř e d i t e l s t v í c e l**, se sídlem v Praze 4, ul. Budějovická č. p. 7, PSČ 140 96, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2015, č. j. 51545-2/2015-900000-304.8, sp. zn. 59860/2015-620000-12,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 29. 10. 2015, č. j. 51545-2/2015-900000-304.8, sp. zn. 59860/2015-620000-12, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 9. 9. 2015, č. j. 59860-8/2015-620000-12, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč, neboť se dopustil správního deliktu dle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších změn (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a to tím, že minimálně dne 8. 11. 2014 na daňovém území České republiky, resp. na prodejním zboží umístěném na schodišti do privátního bytu za otevřenými dveřmi z provozovny označené jako „David, domácí potřeby, potraviny, večerka“ ve Š., ul. B.Č. č. p. 646, PSČ ...,

umožnil skladovat tabákové výrobky, a to konkrétně 500 ks cigaret zn. Fest červené s běloruskou tabákovou nálepkou, 420 ks cigaret zn. West bez tabákové nálepky, 11 ks 150g balení tabákové směsi zn. Golem bez tabákové nálepky, čímž porušil ust. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, jelikož tyto tabákové výrobky nebyly označeny platnými tabákovými nálepkami.

V žalobě právní zástupce žalobce namítl, že nesouhlasí se závěrem žalované strany o tom, že pokud na schodišti do soukromého bytu, a to v prostoru, který je mj. dveřmi propojen s prostorem provozovny žalobce, se v době kontroly celního úřadu nacházely tři igelitové tašky s neoznačenými tabákovými výrobky, tak za tuto okolnost odpovídá žalobce, když „umožnil skladování“ předmětných neznačených tabákových výrobků. V návaznosti na právě uvedené žalobce zdůraznil, že v paralelně probíhajícím přestupkovém řízení vedeném s přestupcem L. D., který byl jednak prodávacem v provozovně žalobce a zároveň nájemcem dotyčného soukromého bytu, bylo pravomocně postaveno najisto, že předmětné neznačené tabákové výrobky byly jeho vlastnictvím s tím, že si je na daném místě odložil bez vědomí a souhlasu žalobce, čímž se dopustil přestupku. K tomu žalobce podotkl, že do soukromého bytu je přístup z vedlejšího vchodu domu přes schodiště, na kterém byly neznačené tabákové výrobky nalezeny, a tedy nikoliv přes provozovnu. Dotyčné schodiště přitom není součástí provozovny žalobce, což lze ověřit ze závazného posudku hygienické služby, jímž žalobce navrhuje provést důkaz poté, co si jej soud vyžádá od tohoto správního orgánu. Prostor schodiště není v žádném případě prostor určený a způsobilý ke skladování zboží, zejména pak potravin. Pokud se zde nacházely nějaké věci, tak s nimi nebylo možné nakládat jako se zbožím určeným k prodeji, když z ničeho jiného nežli z podobnosti obalů, které se nacházely i v provozovně žalobce, nebylo možné dovozovat, že by se o „zboží“ mohlo jednat, navíc když bylo celnímu úřadu sděleno, že jde o věci určené ke spotřebě.

Dále žalobce uvedl, že jelikož zmíněné igelitové tašky ležely v prostorách schodiště na věcech, které celní úřad považoval za žalobcovo zboží, tak celní úřad tuto skutečnost nesprávně interpretoval jako důkaz svědčící o aktivním podílu nebo minimálně vědomosti žalobce o tom, že se neznačené tabákové výrobky v předmětném prostoru nacházejí. Již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přitom žalobce namítl, že zákon nedefinuje, co se rozumí „umožněním skladování“, nicméně výkladem zákona lze dospět k závěru, že se musí jednat o výsledek aktivní činnosti nějakého subjektu, který má dispoziční oprávnění k nějakému prostoru spočívající v umožnění užívání prostoru třetí osobou, kdy tento subjekt musí být s užíváním prostoru třetím subjektem ke skladování alespoň srozuměn. Pojem „skladování“ přitom nepochybně představuje činnost trvalou, zpravidla opakující se, spočívající v přijímání nějakého materiálu, manipulaci s ním a jeho vydávání. Naproti tomu stav, který byl zjištěn celním úřadem, představuje toliko jednorázové odložení věci jejím vlastníkem bez vědomí vlastníka nemovitosti, tj. žalobce, a jeho jakékoliv součinnosti, a proto jeho jednání nelze podřadit pod skutkovou podstatu vymezenou jako „umožnění skladování neznačených tabákových výrobků“. Dle žalobce je třeba rozlišovat mezi „umožněním skladování“ a stavem, kdy nějaký subjekt použití prostoru ke skladování pouze nezabrání, tj. neučiní opatření, aby užívání nějakého prostoru ke skladování bylo vyloučeno.

Závěrem žalobce zmínil, že na základě zjištěných a prokázaných skutkových okolností případu nelze nalézt oporu pro závěr o objektivní odpovědnosti žalobce za správní delikt, když prokázané okolnosti nastaly mimo jeho provozovnu a mimo prostor, který měl pod svým vlivem.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, když zcela setrval na právním posouzení věci, které uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí.

K věci uvedl, že žalobce v žalobě nově tvrdí, že přístup do soukromého bytu v dotyčném domě na adrese B. Č. 646 ve Š. je rovněž z vedlejšího vchodu tohoto domu a že zboží skladované v prostoru schodiště za dveřmi provozovny nebylo zbožím určeným k prodeji, a proto se k těmto námitkám nemohl vyjádřit ve správním řízení. V žalobou napadeném rozhodnutí přitom žalovaný uvedl, jaká zjištění jej vedla k závěru, že zboží skladované v prostoru schodiště bylo obchodním zbožím žalobce. V této souvislosti zdůraznil, že i dle vyjádření samotného žalobce zaznamenaného v protokolu o ústním jednání ze dne 26. 5. 2015 se jednalo o prodejní zboží, na němž byly položeny igelitové tašky s neznačenými tabákovými výrobky. Z tohoto důvodu žalovaný trvá na tom, že zboží uskladněné v prostoru schodiště bylo žalobcem využíváno k zásobování provozovny. Na tento závěr nemůže mít dopad ani nově vznesená námitka žalobce ohledně existence druhého vchodu, a že prostor schodiště není způsobilý ke skladování zboží, zejména pak potravin. Z tohoto důvodu žalovaný považuje provedení důkazu navrženého žalobcem v žalobě za neúčelné. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce prostor schodiště za dveřmi z provozovny využíval ke skladování zboží, přičemž je pro posouzení naplnění znaků shora uvedeného správního deliktu zcela nepodstatné, pokud žalobce tento prostor využíval v rozporu s příslušnými hygienickými normami.

Dále žalovaný uvedl, že považuje za dostatečně prokázané, že žalobce svým jednáním umožnil skladování neznačených tabákových výrobků v prostoru za dveřmi z provozovny, který využíval ke skladování prodejního zboží, přičemž tento prostor zcela nepochybně nebyl přístupný komukoliv, jak nově uvádí žalobce v podané žalobě. Z pořízené fotodokumentace je patrné, že předmětné dveře směrem z prodejního prostoru provozovny ke schodišti byly opatřeny tzv. koulí a nápisem „privat“, naproti tomu z prostoru od schodiště do prodejního prostoru měly dveře kliku. Rovněž není pravděpodobné, že by v tomto prostoru bylo bez dozoru skladováno zboží, pokud by k němu měl kdokoliv přístup. K tomu žalovaný doplnil, že v době provádění místního šetření v provozovně byly předmětné dveře otevřené. V daném případě je zřejmé, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, které nebylo možno kvalifikovat jinak než jako správní delikt podle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních.

Právní zástupce žalobce při ústním jednání před soudem konaném dne 21. 6. 2017 setrval na všech žalobních námitkách. Zdůraznil, že stěžejní námitkou žalobce je to, zda v předmětném případě lze žalobcovo počínání, které je zachyceno ve správním spise, kvalifikovat jako tzv. umožnění skladování vybraných výrobků ve smyslu zákona o spotřebních daních. Žalobce přitom trvá na tom, že žaloba byla podána důvodně, když žádného správního deliktu se nedopustil. V reakci na poskytnutý referát právní zástupce žalobce zmínil, že ze správního spisu vyplývá, že celním úřadem nebyla zjišťována přesná situace z hlediska možnosti vstupu do prostor přilehlého schodiště, kde došlo k nálezům neznačených tabákových výrobků. Dále považoval rovněž za pochybení žalované strany, pokud nezjistila vlastnické poměry panující v daném objektu. Vedle toho právní zástupce žalobce zdůraznil, že prostory přilehlého schodiště nebyly určeny ke skladování zboží v právním slova smyslu, a proto závěr žalované strany o tom, že žalobce umožnil nelegální skladování vybraných výrobků, nemá oporu ve správním spise. K tomu doplnil, že nadále trvá

na svém návrhu, aby soud provedl dokazování závazným posudkem hygienické služby, který si soud od tohoto správního orgánu vyžádal. V závěrečném vystoupení pak právní zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobě ze shora uvedených důvodů vyhověl. Především zdůraznil, že provedené šetření na místě samé nebylo celním úřadem provedeno dostatečně, zejména když chybí zjištění ohledně prostorového uspořádání v daném objektu. Závěry žalovaného tak dle žalobce nemají oporu ve správním spisu.

Při témže jednání pověřený pracovník žalovaného nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Trval na tom, že prostory, v nichž se nacházelo prodejní zboží žalobce, na němž byly v igelitových taškách nalezeny nezařazené tabákové výrobky, sloužily žalobci k jeho podnikání, přičemž tak jednoznačně vyplývá z fotodokumentace pořízené při místním šetření, dále z protokolu o provedeném místním šetření a v neposlední řadě i z protokolu o ústním jednání, které se uskutečnilo přímo se žalobcem. Dále vyjádřil přesvědčení, že žalobce v předmětné věci svým jednáním jednoznačně naplnil pojem tzv. umožnění skladování vybraných výrobků ve smyslu zákona o spotřebních daních. Vedle toho uvedl, že pro daný případ není podstatné, zda v prostorách přilehlého schodiště existují či neexistují další dveře. Navíc považoval za velmi nepravděpodobné, že by žalobce skladoval své zboží v prostorách přilehlého schodiště v situaci, kdy by tyto prostory byly veřejně přístupné z veřejného prostranství pro kohokoliv. Dále uvedl, že žalovaný v rámci odvolacího řízení pochopitelně prověřoval vlastnictví daného objektu tak, jak tvrdil žalobce, tj. že je spoluvlastníkem daného objektu se svojí manželkou, a to nahlédnutím do katastru nemovitostí. Vedle toho uvedl, že pro daný případ je podstatné žalobcovo sdělení, že viděl, jak pan D. odložil igelitové tašky, v nichž posléze byly nalezeny nezařazené tabákové výrobky, na jeho prodejní zboží. Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném vystoupení setrval na tom, že žalovanou stranou bylo prokázáno, že skladované zboží umístěné v prostorách přilehlého schodiště bylo prodejním zbožím, přičemž na tomto zboží byly nalezeny nezařazené tabákové výrobky. Žalovaný svým jednáním umožnil skladování vybraných výrobků v prostorách, které využíval ke svému podnikání.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je naprosto nedůvodná.

Z obsahu správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že celní orgány v rámci své rozhodovací

činnosti zcela správně důsledně vycházely z výsledků zjištění pracovníků celního úřadu, které učinili dne 8. 11. 2014 při místním šetření v provozovně žalobce, a to v provozovně označené jako „David, domácí potřeby, potraviny, večerka“ ve Š., ul. B. Č. č. p. 646, PSČ ..., kdy byly v přítomnosti žalobce nalezeny v přízemní části prodejny za otevřenými dveřmi na schodišti u uskladněného zboží (cukr, mléko, mouka) ve třech igelitových taškách s obrázkem koťátka výše specifikované neznačené tabákové výrobky. Průběh místního šetření je řádně zachycen v protokole o místním šetření ze dne 8. 11. 2014, č. j. 105769/2014-6200000-62, který vyhotovil celní úřad na místě místního šetření. Z protokolu o místním šetření dále vyplývá, že při místním šetření byla pořizována fotodokumentace a že místní šetření bylo prováděno pouze v prostorách, kde se viditelně nacházelo zboží, tj. prostor samotné prodejny a přilehlý prostor schodiště vedoucí k soukromému bytu nad prodejnu, přičemž žalobce k dotazu celního úřadu ohledně toho, kdo je majitelem nalezených neznačených tabákových výrobků odpověděl „není to moje“. Z protokolu o místním šetření dále vyplývá, že v blízkosti neznačených tabákových výrobků se na zemi nacházelo větší množství celofánových obalů od vybalených kartonů cigaret a že žalobce po poskytnutí odpovědi celnímu úřadu ohledně vlastnictví neznačených tabákových výrobků odmítl s celním úřadem dále spolupracovat s tím, že nic nepodepíše a dostaví se až na jednání do Ústí nad Labem, kde vše vypoví, protože mu je známo, že v minulém případě, kdy u něho byly nalezeny nějaké cigarety, uvedl jako majitele nějakého Čecha a byla mu uložena pokuta jen ve výši 3.000,-Kč.

Na tomto místě je třeba uvést, že žalobce po celou dobu správního řízení nezpochybňoval výše uvedená zjištění celního úřadu učiněná při místním šetření z hlediska skutkového stavu, když nález neznačených tabákových výrobků v igelitových taškách položených na jeho prodejním zboží v prostorách přilehlého schodiště u jeho provozovny nikterak nepopíral a nezpochybňoval. Žalobce na svoji obhajobu ve správním řízení a posléze i v řízení před soudem „toliko“ uváděl, že neznačené tabákové výrobky nejsou jeho, neboť patří L. D., tedy jeho prodáváči. Pro daný případ má přitom význam skutečnost, že sám žalobce ve správním řízení do protokolu o ústním jednání ze dne 26. 5. 2015, č. j. 59860-2/2015-620000-12, výslovně uvedl, že viděl, jak L. D. přinesl den před místním šetřením dotyčné „igelitové tašky a položil je na prodejní zboží (mléko, mouka)“ s tím, že žalobce až při místním šetření spatřil, že v taškách jsou neznačené tabákové výrobky. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce sám spontánně ve správním řízení výslovně uvedl, že neznačené tabákové výrobky uložené v igelitových taškách byly položeny na jeho prodejním zboží. Žalobcovu nové tvrzení prvně vznesené až v řízení před soudem o tom, že neznačené tabákové výrobky byly položeny na zboží, které se sice nacházelo v prostoru schodiště za dveřmi jeho provozovny, avšak nebylo určeno k prodeji, tak soud vyhodnotil jako účelové nepravdivé tvrzení uplatněné žalobcem ve zjevné snaze vyvinut se z předmětného správního deliktu. Tomuto závěru soudu ostatně plně odpovídá i celním úřadem pořízená fotodokumentace při uskutečněném místním šetření, která tvoří nedílnou součást správního spisu a z níž je zřejmé, a to s ohledem na druh (totožný jako v prodejně žalobce) a množství skladovaného zboží (zjevně větší množství nežli k osobní spotřebě obyvatele soukromého bytu, k němuž vedlo u provozovny žalobce přilehlé schodiště), že vyskládané zboží v prostoru dotyčného schodiště bylo žalobcem využíváno k zásobování jeho prodejny – čili bylo prodejním zbožím žalobce. Z pořízené fotodokumentace je navíc patrné, že v době provádění místního šetření byly dveře mezi provozovnou žalobce a přilehlým schodištěm, v němž se nacházelo dotyčné zboží a neznačené tabákové výrobky otevřené, přičemž na schodišti se nacházelo větší množství celofánových obalů od vybalených kartonů cigaret.

Na právě učiněném závěru soudu o tom, že neznačené tabákové výrobky v igelitových taškách byly nalezeny na prodejním zboží žalobce, nic nemůže změnit ani žalobcovo tvrzení, které navíc nelogicky nově uplatnil až v řízení před soudem, o existenci druhého vchodu zabezpečující příchod ke schodišti, které vede k soukromému bytu nacházejícímu se nad provozovnou žalobce. Soud shledává nelogičnost tohoto tvrzení nejen vzhledem k jeho časovému uplatnění, nýbrž i vzhledem k tomu, že L. D. ve správním řízení uvedl, že neznačené tabákové výrobky položené v igelitových taškách v prostorách schodiště přilehlých k provozovně žalobce jsou jeho. Vzhledem k výslovnému vyjádření L. D. o vlastnictví předmětných neznačených tabákových výrobků tak nebylo pro daný případ podstatné, zda v prostorách přilehlého schodiště existují či neexistují další dveře. Navíc již pověřený pracovník žalovaného při ústním jednání trefně poznamenal, že by bylo velmi nepravděpodobné, pokud by žalobce skladoval své zboží v prostorách přilehlého schodiště v situaci, kdy by tyto prostory byly veřejně přístupné z veřejného prostranství pro kohokoliv. Z pořízené fotodokumentace při místním šetření v tomto směru přitom vyplývá, že prostor přilehlého schodiště nebyl přístupný komukoliv, pokud se jedná o dveře zdokumentované ve správním řízení, neboť tyto dveře oddělující prostor provozovny žalobce od prostor schodiště byly směrem k prodejně opatřeny tzv. koulí a nápisem „privat“ a opačným směrem byly dveře opatřeny prostou klikou. Na právě učiněném závěru soudu o tom, že neznačené tabákové výrobky v igelitových taškách byly nalezeny na prodejním zboží žalobce, rovněž nic nemůže změnit ani žalobcova argumentace tím, že prostor schodiště není způsobilý ke skladování zboží, zejména potravin, kdy v této souvislosti navrhoval provést dokazování závazným posudkem hygienické služby. Z tohoto důvodu soud v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování závazným posudkem hygienické služby, když dokazování v tomto směru by nemělo žádný význam pro předmětný případ a bylo by zjevně nadbytečné. Ani případné zjištění nevyhovujících prostor ke skladování potravin určených pro zásobování prodejny žalobce by nemohlo zvrátit fakticitu stavu, který byl zjištěn celním úřadem při místním šetření, který navíc prvotně nerozporoval ani samotný žalobce, jak bylo již soudem uvedeno shora – tj. že neznačené tabákové výrobky v igelitových taškách byly nalezeny na prodejním zboží žalobce, které bylo uskladněno v prostoru, jež žalobce využíval pro provozování své živnosti.

Dále soud uvádí, že žalovaná strana v předmětné věci dostatečně prokázala, že žalobce svým jednáním „umožnil skladování neznačených tabákových výrobků“ ve smyslu zákona o spotřebních daních na svém prodejním zboží, které se nacházelo v přilehlém prostoru schodiště za dveřmi provozovny. Soud se shoduje se žalobcem, že pojem „umožnění skladování“ či samotný pojem „skladování“ není obsažen a definován v zákoně o spotřebních daních, nicméně judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu dostatečně vyložila, co již spadá pod pojem „skladování“ ve smyslu ust. § 3 daného zákona. Nejvyšší správní soud přitom např. v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2533/2012 a také na www.nssoud.cz, dovodil, že pro naplnění pojmu „skladování“ není nutné, aby se jednalo o činnost trvalou, zpravidla opakující se, spočívající v přijímání nějakého materiálu, manipulaci s ním a jeho vydávání, s tím, že pro závěr o tom, že konkrétní osoba skladuje vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků dotyčná osoba věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před jejich znehodnocením či odcizením apod. Žalobce se tudíž mylí, pokud dovozuje, že „umožněním skladování“ je pouze výsledek aktivní činnosti podnikatele, který má nějakou povědomost o skladování vybraných výrobků. Pro daný případ bylo podstatné, že žalobce

využíval prostor schodiště přiléhajícího k jeho provozovně, kde byly celním úřadem nalezeny neznačené tabákové výrobky, jako prostor k uskladnění zboží určeného pro zásobování jeho provozovny čili využíval daný prostor pro provozování své živnosti, a proto byl odpovědný za dodržování právních předpisů v souvislosti s touto činností. Navíc v daném případě nelze odhlédnout od faktu, že sám žalobce připustil, že viděl svého prodávače, jak položil předmětné igelitové tašky na jeho prodejní zboží, aniž by se zajímal o jejich obsah, třebaže u tohoto jeho prodejního zboží skladovaného v prostorách přilehlého schodiště se posléze nacházelo větší množství celofánových obalů od vybalených kartonů cigaret.

Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že pro závěr o tom, že podnikající fyzická osoba se dopustila správního deliktu dle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních - umožnění skladování neznačených tabákových výrobků, není podstatné, z jakého právního titulu využívala tato osoba prostory (v daném případě prostor přilehlého schodiště k provozovně) k neoprávněnému skladování neznačených tabákových výrobků, když pro vznik odpovědnosti za tento správní delikt je podstatná otázka z hlediska fakticity poměrů – tj. zda daná osoba využívala příslušný prostor, v němž byly nalezeny neznačené tabákové výrobky, jako prostor k uskladnění zboží určeného pro zásobování své provozovny čili zda využívala daný prostor pro provozování své živnosti. Vzhledem k právě uvedenému nebylo pro daný případ podstatné, aby se žalovaná strana ve svých rozhodnutích zabývala otázkou vlastnictví daného objektu, navíc v situaci, kdy samotný žalobce ve správním řízení tvrdil, že je spoluvlastníkem daného objektu se svojí manželkou, a žalovaná strana tuto skutečnost prověřila ve správním řízení nahlédnutím do katastru nemovitostí.

Pro vyhodnocení předmětného jednání žalobce z hlediska právní stránky je pak klíčové zjištění, které učinily celní orgány a které žalobce rovněž nikterak nerozporoval, že žalobce v rozhodné době, tj. kdy byl kontrolován celním úřadem, měl status podnikající fyzické osoby. Pokud výše specifikované neznačené tabákové výrobky byly nalezeny při kontrole v prostorách, které využíval pro provozování své živnosti, bylo tudíž na daný případ třeba aplikovat ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Dle tohoto ustanovení přitom mj. platí, že podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky, což žalobce svým počínáním jednoznačně umožnil.

V daném případě je nepochybné, že žalobce naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, a proto žalobce neopodstatněně namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné závěry žalované strany. Pro úplnost v tomto směru soud poznamenává, že na vznik odpovědnosti žalobce za dotýčný správní delikt, která je objektivního rázu, a tudíž se u ní nezkoumá otázka zavinění, přitom nemá žádný vliv fakt, že výše jmenovaný prodáváč žalobce byl v samostatném řízení o přestupku uznán vinným za přestupek dle ust. § 135e zákona o spotřebních daních, neboť byl postihován za jiné protiprávní jednání nežli žalobce.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl. Výši uložené pokuty či případnou její moderaci se soud nezabýval, neboť v tomto směru nebylo žalobcem nic namítáno ani požadováno.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch

a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil a navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová